

ningar, som nu medgifva denna tillverkning, då upphöra att gälla.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

J. P. Nilsson

från Calmar län.

N:o 95.

Af Herr A. W. Uhr: Om tillägg till 1 Kap. 3 § samt 8 Kap. 1 § i gällande Skiftesstadga.

Vid 1859 års riksdag ingaf jag en motion med yrkande, "att om sankningar genom vattnets sänkning eller afledning undergå sådan förändring att de till åker kunna odlas, de då må, utan hinder af förut undergånget laga skifte, på derom skeende anmälan, få skiftas, såvida de för odling derigenom blifva beqvämare."

Anledningen till denna motion var:

att inom mitt kommittentskap, i Quismardalen ensamt, finnas omkring 13,000 tunnland, som årligen öfversvämmas till följd af Hjelmarens tidtals skeende stigning, och dessutom en större areal inom Mellösa och Lännes socknar, som gränsa intill Hjelmarens strand (hela egovidden, som dränkes af denna sjö, utgör omkring 33,000 tunnland);

att undersökning om Hjelmarens och dermed, utan mellanliggande fall, sammanhängande Quismarsjöarnes sänkning pågick;

att en stor mängd egare af de sankna markerna icke *ansågo* sig få så stor fördel af sänkningen, att den lemnade dem större inkomst än de redan egde, och därför förklarade sig icke vilja deltaga i sänkingskostnaden; och

att denna deras tvekan härrörde synerligast deraf, att deras ängstegar, ehuru matjorden var god och bottnen fast, voro olämpliga att odla till åker, till följd af deras stora längd i förhållande till bredden; (så har t. ex. Resta by, med nära 30 delegare, omkring $\frac{1}{4}$ mil långa och, för de mindre jord-egarne, endast några få lieslag breda tegar, Knarsta nästan värre, emedan nästan alla tegar sluta i en spets).

Utskottet godkände syftet af denna min motion, och afgaf betänkandet N:o 14, hvilket äfven bifölls af Rikets Ständer, hvilket ses af deras skrifvelse N:o 95, men dermed afstannade frågan. Kongl. Maj:t har, mig veterligen, hvarken bifallit eller afslagit Ständernas skrifvelse; måhända ansågs det icke så brådt dermed, medan undersökningarne pågingo? Nu äro de dock fullbordade, bolag bildadt och färdigt att börja sänkningsarbetet, så snart penningar hinna anskaffas.

Visserligen skall väl ingen egare af vattensjuk mark blifva lidande, emedan bolaget är skyldigt lemna så stor del af den genom sänkningen förbättrade marken, att en hvar får *lika stor* afkastning, som han haft före sänkningen; men om den stora vinst, som sänkningen ovilkorligen kommer att medföra, gå *de* miste, som ega till odling olämpliga tegar, derest icke nytt skifte å de genom sänkningen torrlagda markerna får ega run. Jag får derföre nu förnya min motion och vill dervid begagna samma uttryck, som Rikets Ständer i sin skrifvelse N:o 95 år 1860, hvilken slutar med begäran:

dels att till 3 § 1 Kap. Skiftesstadgan må läggas ett så lydande moment: Hafva till följd af sjösänkning, årensning eller annan vattenafledning af större omfattning, än om upprensning af vattendrag och dikning i allmänhet är i lag föreskrifvet, tillförene sankta egor undergått sådan förändring, att de kunna odlas till åker; och kan genom nytt skifte en för egornas odling och bruk ändamålsenligare indelning åstadkommas; då må, der någon delegare det yrkar, nytt skifte å *de* egor kunna erhållas, utan hinder deraf att fastställelse blifvit meddelad å äldre skiftesförrättning;

dels ock, att 1 § 8 Kap. af nämnde stadga må erhålla följande tillägg:
Skola egor, af den i 1 Kap. 3 §:s sista punkt omförmälda anledning, ånyo skiftas, gälle ock såsom delningsgrund dervid hvad hvar och en uti samma egor sist innehaft.

Derigenom att, såsom jag begärt, endast *de* marker som genom torrläggning kommit i ett nytt brukningssätt, som förut varit omöjligt, och således icke vid föregående skiften kunnat afses, sker ingen rubbning af äldre skiften i hvad det rör den förut fasta marken.

Stockholm den 28 Januari 1874.

A. W. Uhr.